

Zlata Kipčić (89): 'Nakon suprugove smrti dugo sam tražila smisao u samačkom životu'

Znala sam da gospođa Zlata Kipčić živi sama i da ima 89 godina, pa sam se nemalo iznenadila kad sam pozvona i čula kako se netko hitro spušta niz stepenice. Otvorila mi je visoka, vitka gospođa sasvim uspravnog hoda, dotjerana i blagog izraza lica. Uvela me u svoj zagrebački stan, svijetao, prostran i prepun uspomena koje je tijekom punih 50 godina stvarala sa suprugom Viktorom. Umjetničke slike na zidovima, vrijedne knjige i suveniri s putovanja svjedoče o njihovim zajedničkim interesima, a uzdasi gospode Zlate dok mi sve to pokazuje da ništa nije isto nakon suprugove smrti. Dugo je očajavala i tek je, kaže, s vremenom pronašla smisao u samačkom životu.

Objavljeno prije 4 tjedna | 06. 12. 2022.

Autor Gordana Arh

Zlata Kipčić (foto: Gordana Arh)

Kad sam gospođu **Zlatu Kipčić** telefonski nazvala za intervju, pristala je bez puno sumnjičavih pitanja, štoviše, pozvala me rado u svoj dom na zagrebačkom Črnomercu. Ispričala se što me ne može primiti već sutradan jer je morala ići na pogreb prijateljici Gordani, koju je poznavala od mlađih dana i bile su bliske prijateljice. Kasnije sam iz našeg razgovora shvatila da jako drži do posljednjeg ispraćaja dragih ljudi – otici će na pogreb i po kiši i po snijegu, pa i olujnom nevremenu.

A ispratila je gospođa Zlata u svojih 89 godina brojne članove obitelji, prijatelje, školske kolege, kolege s posla. Najteže joj je, ističe, prije 15 godina bilo zauvijek se rastati od supruga Viktora, koji je preminuo mjesec dana prije njihove 50. godišnjice braka.

Kaže mi tada gospođa Zlata da se zauvijek zaljubila još kao vrlo mlada tinejdžerica. "Imala sam samo 16 godina kad sam se počela vidjeti s tri godine starijim Viktorom. Živjeli smo u istoj ulici, 200 metara jedno od drugoga. Bila to je vrlo snažna, a prvih godina u vrlo burna veza – svađali smo se i mirili i ipak se nakon sedam godina vjenčali. Danas mogu reći da smo imali dobar brak", rekla je gospođa Zlata.

Uspješne karijere supružnika

Budući da im se u životu nije posložilo da imaju djecu, okrenuli su se edukaciji, poslu i velikoj strasti prema putovanjima. Oboje su imali vrlo uspješne karijere. Gospođa Zlata završila je gimnaziju u Kuštanovoj, a potom diplomirala engleski i hrvatski jezik na Filozofskom fakultetu. Suprug je pak završio Grafički fakultet i radio u struci, najprije u Grafičkom, a potom i kao direktor u Leksikografskom zavodu.

Karijeru je gospođa Zlata odmah nakon diplome započela u jednoj večernjoj školi, potom je godinu dana predavala engleski jezik u školi u Krapini, a nakon toga i u osnovnoj školi u Dobojskoj. Tada se u Zagrebu na poticaj prof. dr. Rudolfa Filipovića, predstojnika Katedre za anglistiku Filozofskog fakulteta, počelo pripremati osnivanje jezične gimnazije s naglaskom na engleski jezik. Profesor Filipović je obilazio mnoge zagrebačke škole i nazočio satovima engleskog te u novu gimnaziju doveo vrstan kadar – među izabranima je bila i profesorica Zlata Kipčić. Bila je čak i u odboru za sastavljanje programa buduće gimnazije, a posljednjih godina prije mirovine radila je na mjestu zamjenice ravnatelja.

Na pitanje kakva je bila kao profesorica, odgovara: "Uvijek kažem, kto puno daje može i puno tražiti. Ja sam voljela rad u školi i davala sam svoj maksimum. Bila sam zato i stroga, ali pravedna, i nikad nisam poklanjala ocjene. Uvijek sam naglas rekla svaku ocjenu i pitala razred slaže li se. Znam da sam nekima bila strah i trepet, ali kad me danas sretnu, mnogi kažu da su me voljeli. Nasmijem se na to, znam da se zahtjevni profesori baš i ne vole, ali vjerujem da su iskreni utoliko ukoliko su kasnije u životu cijenili sve što su kod mene naučili. S učenicima kojima sam bila i razrednica – a i sat razrednika održavala sam im na engleskom – znala sam se baš zblizići, toliko da me i danas znaju posjetiti ako prolaze blizu moje kuće", otkriva gospođa Kipčić koja je kao vrsna profesorica nakon sedam godina rada dobila i stipendiju za usavršavanje znanja

ŽIVOT POČINJE S 50!

Mi smo medij zajednice. Razbijamo predrasude o starenju i starosti – živimo. Pratimo teme zdravlja, zdravstvene, obiteljske i mirovinske politike, politike, kulture, zabave, znanosti i životnog stila. Želimo vas ohrabriti i inspirirati kako biste zdravije i aktivnije uživali u životu. Poštujemo različitosti, promoviramo toleranciju i potičemo argumentiranu raspravu. Naš moto je: Živite brzo, umrite stari. Jako stari.

EPP

NOVO

ŽIVOT / prije 15 sati
Gospođa Šurđica dvije je godine udovica: 'Nemanja se više s kim ni pošteno posvadati'

VJESTI / prije 1 dan
Radno vrijeme trgovina na Staru godinu (31. 12. 2022.) i Novu godinu (1. 1. 2023.)

MOZAIK / prije 1 dan
Vidovnjakinja Verna Čubrilo otkriva umirovjenicima što ih čeka u novoj godini

VJESTI / prije 2 dana
Zagreb otkazao novogodišnji vatromet, dobrobit životinja i kvaliteta zraka su važniji

VJESTI / prije 2 dana
Papa Benedict XVI. umire, no ne želi u bolnicu

u Londonu. Bilo je to razdoblje kad su godinu dana ona i suprug živjeli odvojeno, no oboje su to razumski prihvatali znajući da je to prilika koja se ne propušta.

Lijepi umirovljenički dani uz supruga

U mirovinu je otišla sa 57 godina, baš kada je započeo Domovinski rat. Suprug je već bio u penziji, a kako su za radnog vijeka gradili vikendicu u Njivicama na otoku Krku, sada su napokon mogli u njoj istinski uživati. "Presložili smo život i ljeti bi po tri, četiri mjeseca živjeli na Krku, a s jeseni se vraćali u Zagreb. Kad smo pak bili u Zagrebu, imali smo veliko društvo od nas osam parova i s njima bi išli na izlete, osobito planinarske, ili se družili kod nekoga doma. Voljeli smo i skijati. Uplaćivali smo si preplatu za koncerte u Lisinskom, a imali smo i kazališnu preplatu. Nastavili smo i putovati, a za života smo posjetili mnoge zemlje svijeta: Sjevernu Ameriku, Kinu, Rusiju, Baltičke zemlje, Egipat, Izrael, Libiju, ta tko će se svega i sjediti", govori mi.

A sjeća se gospođa Zlata na pragu desetog desetjeka života nevjerljivo detaljno i precizno i važnih godina, i događaja, pa i izazovnih situacija od djetinjstva do danas. Sjeća se čak i osjećaja koji ju je obuzeo kad se njezina majka nasmijala nakon što joj je prepričala neugodnu situaciju koju je doživjela u školi – u prvom razredu!

Zlata Kipčić (foto: Gordana Arh)

Potom mi je pokazala na neka od mnogih umjetničkih djela koji u lijepim okvirima krase zidove dnevnog boravka. "Ovo je Lacković Croata, ove dvije su Rabuzinove, on nam ih je osobno potpisao na humanitarnoj akciji koja je bila pokrenuta u svrhu borbe protiv raka. Ovdje imam Režeka, njega smo i osobno poznavali, baš kao i Nikolu Reisera koji nam je i poklonio nekoliko njegovih slika. Ovo je Rački, pa Ico Polović, tamo je Želinski. Osim što smo skupljali slike, suprug i ja voljeli smo ići i na izložbe, sada je više ne idem jer nemam s kim i to mi nedostaje", rekla je gospoda Zlata.

Kad samoča nije ugodna

Gospođa Kipčić sama je i to joj ne smeta toliko za dugih zimskih večeri, koliko kad poželi partnera za odlazak upravo na kakvu lijepu izložbu, u kazalište ili kino. "Sve su to mesta na koja ne volim ići sama, a svi s kojima sam znala ići nakon suprugove smrti su ili onemoćali, ili pomrli. Zato izađem samo do dućana, i to svaki dan da se prisilim hodati. Ako samo dva dana ne izađem iz kuće, već to osjetim, osobito mi je problematičan kuk koji sam slomila prije dvije i pol godine. Zato se natjeram izaći, pa makar samo hodala amo-tamo po dvorištu. Jednom tjedna idem i na plac na Dolac, tamo imam svoje kumice za povrće, sir i vrhnje, svog mesara... Idem tramvajem, većugo ne vozim. Pazim jedino da ne nosim ništa teško, imam kolica na kotačiću i to mi je izvrsno rješenje", govori i dodaje da neko vrijeme, kad je ostala udovica i sama u stanu, nije imala volje ni kuhati, ali posljije je shvatila da mora nastaviti sa životom.

"Bilo mi je tako teško, odjednom sama, s njegovim stvarima gdje god se okreñem. Onda sam odlučila najprije pokloniti njegovu odjeću, jedino kravate nitko nije htio, kažu da više nisu u modi. Potom sam si rekla da moram nastaviti što normalnije živjeti, jer što duže budem psihofizički dobro, to kasnije ću morati u starački dom. Ne volim tu pomisao, ni supruga unatoč teškoj bolesti nisam dala u dom, brinula sam o njemu uz medicinsku sestru. Pa ipak, svojoj sam nećakinji rekla da je molim da me smjesti u dom čim budem pokazivala prve znakove da više ne mogu sama dalje", kaže mi bez gorčine u glasu.

Samoču joj, osim šogorice, nećaka i nećakinje koji žive u prizemlju kuće, povremeno krate i školski kolege koji su s njom maturirali prije 70 godina. "Često smo se sastajali, dugi niz godina u jednom restoranu u Martićevu. A evo, za 70 godina mature smo si priuštili večeru u Kaptolskoj kleti, pa zavrijedili smo. Šteta jedino što nas je svake godine manje, ostalo nas je, od nas pedeset i dvoje, samo petero, i možda nekolicina koji žive vani i ne dolaze na okupljanja. Šalimo se tako kad se nađemo da su ostala dva dečka i tri dame. Baš se dogovaramo da se vidimo prije Božića, veselim se tom susretu", govori.

Tvrdoglava "kao magarac"

Na pragu devedesete, gospođa Zlata još uvijek svaki dan čita dnevne novine na koje se preplatiла. Svaku večer rješava križaljke, voli pogledati dobre dokumentarce, a kad su u pitanju serije, vrlo je izbirljiva i može je osvojiti samo pokoja krimi žanra. A kako ne bi zaboravila engleski jezik, već godinama paralelno čita dvije knjige. Jednu na hrvatskom, drugu na engleskom jeziku – potonju čita tek po nekoliko stranica dnevno, ali zato naglas, da vježba izgovor.

Za Božić, kaže, neće ispeći osam vrsta kolača kao što ih je pekla kad je suprug bio živ, ali četiri vrste je već odabrala. Razne recepte vadi iz neke od brojnih kuharica koje je kroz život strastveno skupljala, baš kao i rječnike stranih riječi. "To su moji *hobby horses*", naglasila je.

Za kraj je još jednom ponovila da je u životu uvijek nastojala stajati čvrsto na zemlji. "Ne na dvije, na četiri noge. Još su mi uši falile, pa da budem *kak magarac tvrdoglava*. Tako sam si i nakon suprugove smrti tvrdoglavu rekla da se moram prizemljiti, nastaviti sa životom, tako bi učinio i suprug da je na mome mjestu. Nisam tolika vjernica da bi me vjera držala na životu, morala sam zato snagu pronaći u sebi i proživjeti starost najbolje što mogu."

Ovaj prilog je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.

Gospođa Đurđica dvije je godine udovica: 'Nemam se više s kim ni pošteno posvadati'

Za blagdane se mnogi osjećaju usamljeno, ali usamljenost nije trajno stanje

Vedran Cvitanic (89): 'Lijepo je imati nekoga kraj sebe, čovjek nije stvoren da bude sam'

VIŠE S WEBA

Ulovite - 5% na Inotherm ulazna vrata s dodatnim sustavima zaključavanja

KONAČNO POZNAT RAZLOG
Otkriveno zašto se nekim ne vraća njuh nakon preboljelog covida

3 koraka i zglobovi će biti kao novi. Počni s...

Protekla godina Zadarskom plesnom ansamblu donijela Nagradu grada Zadra, izvedene tri premijere, organizirana dva festivala...

Znakovi srčanog udara - reagirajte na vrijeme!

VIDEO Stjepan Hauser pokušao biti romantičan pa ga ismijali:
Mene je blam u njegovo ime

Čujem 1000% bolje. Prototrot za gluhoču 70-godišnjakinje

Pitanje koje je podijelilo ljude:
Kada skidate božićne ukrase?

'KRALJ ZABAVE' NA IZMAKU SNAGA? Stavros neće nigdje nastupati za Novu godinu, otkrio nam je razlog tome....

Sponsored by Mitas